

Beperkte mogelijkheden op het vlak van grondsoort, ligging van de percelen en vooral arbeid zijn de factoren die het management bepalen van veehouder Luc Reijnders uit Linkhout.

‘Via EDF leerde ik zuinig om te springen met productiefactoren.’

Kom, we gaan eerst even een ritje maken door de regio.’ Luc Reijnders (45) uit Linkhout wijst naar zijn auto. ‘Dan zie je wat het is om hier te boeren’, luidt zijn verklaring. Het halfuurtje rondtoeren langs de 55 hectare grond van dit melkveebedrijf, verdeeld over twaalf verschillende percelen, legt de vinger op de zere plek: de beperkte mogelijkheden in de streek. Niet zozeer de versnippering, maar vooral de grote verschillen in grondsoorten bemoeilijken het houden van vee in de regio. Van noeste klei tot fijne zandkorrels; in de nabijheid van de gemeente op de grens van Limburg en Vlaams-Brabant vormt deze variatie geen uitzondering. Elke grond heeft zijn noden of behoeften, zijn positieve of juist negatieve kanten. Duidelijk is dat de structuur van de bodem het de plaatselijke landbouw niet makkelijk maakt. ‘Dit is nu nog het enige melkveebedrijf op dit dorp’, illustreert Reijnders.

Na de rit gaat het richting melkstal, waar zich de historie van het bedrijf ontplooit. Het eerste aanknopingspunt is de opvallende driehoeksmelkstal met 13 standen. ‘Nu zou ik niet meer voor dat systeem kiezen’, begint Reijnders over het melksysteem dat hij altijd alleen bewerkt. ‘Ik zou veeleer een visgraatmelkstal nemen, vooral vanwege de kortere looplijnen. Als er een koe is waar de tepelvoering lucht zuigt, duurt het te lang voor je bij de koe bent.’

Grote ruwvoervoorraad

Werkdruk vormt sinds een halfjaar een belangrijke term op het 70 koeien tellende melkveebedrijf van Luc en Miriam Reijnders. Het besluit om in een nabijgelegen varkensbedrijf te investeren ligt daaraan ten grondslag. ‘Nu gaat mijn vrouw voltijds op het andere bedrijf werken. De bedoeling is dat ik hier alles alleen rondkrijg’, verklaart Reijnders. Hij geeft aan dat de gevolgen van die keuze

Links: Rocy (v. Moutain)

*Prod. derde lijst: 305 11.669 3,45 2,97,
geflankeerd door Sheila (v. Manfred)
Prod. tweede lijst: 305 10.199 3,64 3,36*

Luc en Miriam Reijnders: ‘Als melkveehouder mag je niet vergeten dat op veel plaatsen in de wereld melk goedkoper geproduceerd wordt dan hier’

kortweg EDF verruimde zijn blik op de sector. De belangrijkste les die Reijnders tot nu toe meenam uit de Europese organisatie is de diversiteit in omgang met productiefactoren in andere landen. ‘Ik heb vooral geleerd om zuiniger te zijn’, beklemtoont hij. ‘Als melkveehouder mag je niet vergeten dat op veel andere plaatsen in Europa beter en goedkoper geboerd wordt dan hier.’

Onder meer in de betere benutting van het ruwvoer op zijn bedrijf ziet Reijnders uitdagingen voor de toekomst. ‘Je moet ofwel de overschotten aan ruwvoer verkopen ofwel ze zo goed mogelijk in de koeien zien te krijgen.’ Deze redenering wordt weerspiegeld in het rantsoen, dat naast eenderde gras en tweederde maïs bestaat uit extra ruwvoerbronnen, zoals voederbieten en GPS op basis van triticale. De voederbieten vervallen binnenkort vanwege de arbeidsintensiteit. ‘Triticale blijf ik wel verbouwen. Daar heb je geen extra werk aan.’ Het voordeel is bovendien dat die in juli geoogst wordt en vanaf augustus gevoerd kan worden. ‘Net op dat moment zijn hier veel pasgekalfde koeien. Het effect van snelle energie kun je dan extra goed benutten.’ Optimaal omspringen met de ruwvoerteelten is wegens de droogtegevoelige zandgronden niet zo eenvoudig. ‘Hier proberen we altijd te zorgen voor een enorme voervoorraad. Veel veehouders

opteren ervoor om kort bij het maïs oogsten de oude kuilen leeg te krijgen. Hier ligt het anders. Wanneer het voer straks allemaal binnen is, moeten we ervoor zorgen dat we voldoende voorraad hebben tot januari 2006. Als er dan een slecht jaar komt, kunnen we eventuele tekorten net opvangen.’

Arbeid beïnvloedt fokkerij

De factor arbeid speelt op meer niveaus dan het management alleen. ‘Vroeger gebruikte ik met gemak witblauwe stieren op een kwart van de dieren, maar daar ben ik intussen toch wat voorzigtiger in geworden’, bekent Reijnders. Afkalfgemak versus arbeid vormt de reden voor die beslissing. ‘Witblauwe stieren krijgen meestal alleen op tweede- of derdekalfskoeien kans.’

Het kalfseizoen probeert Reijnders omwille van de betere melkprijs zoveel mogelijk te beperken tot de herfst- en wintermaanden. Inseminaties gebeuren op het bedrijf

zelf door zijn vrouw Miriam die, aldus Reijnders, de techniek beter onder de knie heeft dan hijzelf. Drachten zijn er op dit moment van onder meer Manat, Jocko Besne en Dawson, terwijl de jongste generatie ook dochters van Jesther en Champion bevat. Bij de koeien lopen nakomelingen van onder meer Jesther, Manat, Ar-Joy Lenny, Manfred en Mountain. De reeks opgesomde stieren is toonaangevend voor het hele fokkerijbeleid bij Reijnders. ‘Ik wil in de eerste plaats koeien met veel inhoud die vlot veel ruwvoer opnemen, koeien die melk geven maar niet “bloot” worden. Echte werkkoeken dus.’ Op stierenlijsten kijkt hij in de eerste plaats naar de kg-eiwitvererving. ‘Dan kom je automatisch bij stieren als Jesther en Manfred.’ Over het hele jaar probeert de melkveehouder naast de proefstieren slechts vijf tot vijf stieren in te zetten. Af en toe krijgt een roodbonte vererver kansen, zoals Pericles in het afgelopen inseminatie seizoen. Als reden wijst Reijnders onder meer de gehalten aan. De 305-dagenproductie van zijn veestapel ligt momenteel op 8068 kg melk met 4,00% vet en 3,35% eiwit. Vooral dat laatste cijfer ziet hij graag weer stijgen. ‘We merken de laatste jaren toch dat we het eiwit meer in de gaten moeten houden. Maar dat is fokkerij, je moet voortdurend bijsturen.’

Koeien met capaciteit fokken staat voor Reijnders niet per se gelijk aan grotere dieren. ‘Ik wil geen koeien van 1,55 m fokken want anders moet ik de ligboxen aanpassen.’ Een voornaam aandachtspunt is de benenvererving. Het intensieve systeem dwingt de melkveehouder daar enigszins toe. ‘De melkkoeien komen hoogstens vier tot vijf uur per dag buiten. Door de geringe huiskavel van bijna vijf hectare kan dat ook niet anders. Het is dus noodzakelijk om voldoende binnen te voeren.’ De mogelijkheid om de koeien meer buitenbeloop te schenken is er wel maar vormt geen optie. De lichte zandgrond biedt door de geringe watercapaciteit in de loop van de zomer onvoldoende zekerheid voor een toereikende grasgroei. ‘Volledig binnenhouden wil ik niet als ik zie hoe nodig de koeien bekapt moeten worden na de winter.’ Het klauwbekappen gebeurt om die reden consequent twee keer per jaar. ‘Ik sta er soms van te kijken bij hoeveel koeien, waar je vaak ook echt niets aan kunt opmerken, toch iets aan de klauwen mankeert.’

Annelies Debergh

Boeren met beperkingen

Luc Reijnders: ‘We willen zo efficiënt mogelijk melk maken’

